

je to popoldne kakor nalašč ter dalo gledati za malo časa svoja čuda. Ob 3. uri 45. min. zakril je gost oblak solnce z Venero vred. Tako se je končalo opazovanje redke prikazni, kakeršne še ne bodo videli niti naših otrok otroci.

M. V.

Slovenci v Severni Ameriki. Prijatelj našega lista nam piše iz Severne Amerike: 22. oktobra 1882. so se sešli v semenišči St. Francisca, v okraji Milwaukee, v državi Wisconsin, semeniški Slovanje, Čehi in Slovenci, da ustanové slovansko društvo. Početkom novembra je stopilo torej v življenje društvo „Slovansky Spolek“, kateremu je glavni namen oživljevati, podpirati in razširjevati živelj slovanski v Ameriki, seznanjati svoje člane s književnostjo slovansko, skrbeti za njihovo učenje jezikom slovanskim in pripravljati jih na bodoči poklic duhovnikov slovanskih — Da se doseže ta namen, ustanovili si bodo slovansko knjižnico, ob sejah pa predavali svoje spise, vadili se v govorništvu, predstavljanji, i. t. d. Za starosta „Spolku“ je bil izvoljen za to najsposobnejši mož, Čeh g. Václav Ilija Koerner, kateri je pri prvi redni seji v 5. dan novembra 1882. pozdravljaše navzočne govoril o potrebi bralnih društev slovanskih ter posebno poudarjal, da so taka društva potrebna tu v Ameriki, polagal članom na srce, da naj bodoči duhovniki delajo v prosepah društev slovanskih, kajti društvo je vez, ki veže Slovana na Slovana; ináče se Slovanje pogubé med drugimi narodnostimi. V drugi seji v 12. dan novembra se je sklenilo po nasvetu Slovenca g. Ivana Solncea, da se naroči „Slovansky Spolek“ poleg družih českich listov tudi na dva slovenska, na „Ljubljanski Zvon“ in „Kres“ in da se vpiše v slovenski literarni društvi: Slovenska Matica in družba sv. Mohora. — Društveni jezik je slovenski in česki, a dovoljeno je predavanje v katerem koli drugem jeziku slovanskem. — V 30. dan novembra sem obiskal semeniške Slované. Zanimanje za društvo je obéno in pričakovati je, da bodo s časom vsi Slovanje, katerih je v semenišči nad 40, pristopili k društvu. To je v Ameriki prvo slovansko društvo, v katerem se čita, govori, predava in predstavlja tudi slovenski. Skromen je začetek, a po vztrajnosti bode napredek večji. V jedni prihodnjih sej bode predaval g. starosta S. Gregočičevo pesen „Soči“. Društveno gaslo pa bodi: Slavia for ever!

Daničić. Mnogi listi slovanski, med njimi tudi „Ljubljanski Zvon“ so poročali, da si je pokojni Daničić to pisateljsko ime pridejal po svoji umrši nevesti, hčeri Vuka Karadžića Štefanovića. O tej stvari piše prof Armin Pavič v zagrebškem „Pozoru“ dné 7. decembra: Kako se ostali govor sav vodio oko Daničića, ja sam pitao, koliko je istine, što se ono kod nas novinama pronijelo, zašto je pokojnik u književnom svijetu taj pseudonim uzeo. Od profesora Boškovića doznasmo, da u toj priči nema ni slovea istine. Vukova kei, koja mogaše Daničiću biti zaručena (ali u istinu to nije bilo), nije se ni zvala Danica i pokojnik je ono ime uzeo po Vukovu Almanaku Danici. U ovom je g. 1828. izašao Vukov članek o srpskoj etimologiji, i u povodu toga članka započeo je s Vukom književnu polemiku Svetić-Hadžić, pak je onda naš pokojnik braneći u „Ratu za srpski jezik i pravopis“ Vuka, uzeo ime Daničić, t. j. pristaša Vukove Danice.

„Matica Hrvatska“ je pred nekoliko tedni razposlala poročilo o svojem delovanji l. 1881., iz katerega posnemamo te črtice: Članov je imela l. 1881. 4.747 (tedaj do malega $\frac{3}{4}$ več nego naša!), letnih dohodkov 22.669 gld. 50 kr. in